

Abús de poder

Els observadors més atents de la política valenciana, i especialment de les peripècies i temperament dels líders socialistes, no han pogut decidir amb precisió quina és la nota més definitiva de Cebrià Ciscar, l'ex-conseller de Cultura i avui al Parlament en la Carrera de San Jerónimo. Totes les anàlisis de la seua personalitat, però, inclouen la prudència i el càlcul, carregant l'èmfasi i la dosificació d'aquestes qualitats segons l'òptica del jugador. I hi hagué ocasions en què els sectors del partit afins a aquest dirigent li reprotxaren l'ús —a parer seu, abusi— d'aquestes virtuts.

Però ja s'ha vist aquests dies que per a sobreviure en el col·lectiu socialista liderat per Joan Lerma, tota prudència és poca i tot càlcul es queda curt. La destitució traumàtica de Rafael Blasco per les presumptes irregularitats urbanístiques denunciades en la Conselleria d'Obres Públiques delata el tarannà immisericorde del president Lerma, que no ha dubtat gens ni mica a provocar un escàndol amb la condició d'aniquilar un adversari polític. Un escàndol amb unes conseqüències que es prolongaran i que augmentaran a mesura que els fets esventen les sospites dels delictes que mai no es van cometre.

Entre aquestes conseqüències n'hi ha dues de particularment notables. De moment —i és la primera— el partit s'ha trencat en molts bocins que serà molt difícil recompondre i mai, a més, podrà ser Joan Lerma l'home de la concòrdia. Aquesta vendetta política a l'emparedat del poder institucional i d'altra banda innecessària, ha radicalitzat les distintes famílies del mosaic socialista valencià. El lermisme s'aferra a allò que anomenen valentia de la decisió. Els antagonistes se senten agredits, i no sols —ni de bon tros—, els militants de la Ribera, tradicional feu blasquista. Els neutrals contemplen amb desolació la sang po-

lítica vessada i el descrèdit social consegüent.

Per a major consternació del lermisme i del partit socialista sencer, els mitjans de comunicació han fet presa en l'afer i més que escodrijar en les preteses irregularitats urbanístiques —sobre les quals el fiscal investigador s'ha mostrat escèptic— denuncien la immoralitat del procediment aplicat per a neutralitzar un personatge polític d'irreprotxable biografia i aplaudida gestió al capdavant de les conselleries que ha dirigit.

Tal com podíem esperar, superada la sorpresa inicial que associava el nom d'un destacat polític a la corrupció, l'opinió pública ha començat a distingir el gra de la palla, això és, comença a saber on hi ha la víctima i on hi ha el botxí. I els partits de l'oposició, pel que els toca, es freguen les mans de gust veient com els socialistes es deterioren sense que ells —l'oposició— mo-

ga una pestanya, cosa que tampoc saben. En aquesta oportunitat, Lerma ha estat un aliat providencial, com es deia abans.

No és estrany que els homes de presidència i la fontaneria socialista estiguen inquietos i busquen caps per tal d'estavellar-los les responsabilitats. Ells, els de la Presidència, són models de pulcritud i adalils moralitzadors de la vida pública. Però els periodistes no acaben d'assabentar-se'n, ¡lloat sia Déu! Inclús els més dòcils han callat, impotents per a defensar un desen-cert històric, el més greu sens dubte dels comesos per Joan Lerma al llarg dels anys que presideix la Generalitat. Però els periodistes seran al final, sense remei, els pagans de la patinada aliena.

És prematur pronosticar el vertader abast electoral d'aquesta sacsejada que ha esmicolat el PSPV. Tinc la impressió que Joan Lerma ha fet un paper d'aprenent de bruixot i els esdeveniments continuaran produint-se de manera incontrolada. La denúncia en tramitació pot donar lloc a querrelles, processos i sentències, ja que la peça en lliça és l'honor de les persones. No és, per descomptat, el millor adob per a la imatge del partit.

Però, siga quina siga la quota que cal pagar en forma de vots perduts, el fet indefugible és que les bases del socialisme recuperen el seu protagonisme i exigeixen l' aclariment del succés. Amb aquesta finalitat s'ha posat en marxa una comissió investigadora, si bé naix amb el pecat capital del seu oficialisme, amb el ròssec de la condició de jutge i part. Tal vegada no pot ser d'una altra manera, cosa que delataria que en el PSPV el poder té vènia per a l'arbitrarietat i l'abús. Per a la corrupció, a fi de comptes.

J.J. Pérez Benlloch